

Cununa de spini

»*Au împletit o cunună de spini, pe care I-au pus-o pe cap.*« (Matei 27,29)

Înainte de a intra în camera de gardă a soldaților și înainte să privim Capul sfânt, care odinioară a fost rănit, ar fi bine să ne gândim cine și ce a fost Acela care a fost acoperit așa brutal cu ocară. Gândește-te la Ființa minunată a persoanei Sale. El este strălucirea gloriei Tatălui Său și Chipul Tatălui. El este Dumnezeu Însuși, mai presus de toate lucrurile, preamărit în veșnicie. El este Cuvântul veșnic, prin care au fost făcute toate și prin care toate există. Cu toate că El este Moștenitorul tuturor lucrurilor și Domnul împăraților de pe pământ, El a fost disprețuit de oameni și lepădat: un Om al durerii, obișnuit cu suferința. Capul Lui a fost împodobit în chip batjocoritor cu o cunună de spini, trupul Lui a fost acoperit cu o manta de purpură decolorată. În loc de sceptru I-au pus în mână în chip de batjocură o trestie iar apoi soldații au cutezat să-L privească obraznici în față și să-L chinuie cu batjocurile lor grosolane!

*Cu răni și spini pe frunte,
Tu, Doamne-ai suferit
Dureri nespuse de crunte
Și-ai fost batjocorit.*

Gândește-te în ce slavă a locuit El mai înainte! Căci înainte de a veni pe pământ a fost în sânul Tatălui și era onorat de heruvimi și serafimi. Toți îngerii ascultau de El, toate căpeteniile și puterile din cer Îl adorau. Cu toate acestea El stă aici, tratat mai rău decât un tâlhar și fiind ținta batjocurilor, înainte ca să ajungă jertfa unei tragedii. L-au așezat pe un scaun, L-au acoperit cu o manta veche a unui soldat, în chip batjocoritor onorându-L ca Împărat.

La ce stare de umilință L-a dus dragostea Sa pentru noi! Vezi cât de adânc S-a coborât, ca să ne ridice din căderea noastră!

Să nu uităm însă că în momentul când El era așa de disprețuit, era încă Domn peste toate și putea să cheme mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri care să-I vină în ajutor. În starea Lui de suferință era încă măreție. Este adevărat, El S-a dezbrăcat de slava minunată a curții regale a Tatălui și era acum Omul modest din Nazaret, dar cu toate acestea cu o privire fugară a ochilor Lui ar fi putut nimici pe războinicii romani, dacă ar fi vrut. Un cuvânt de pe acele buze care tăceau ar fi putut zdruncina din temelii palatul lui Pilat și l-ar fi putut face o grămadă de dărâmături. Dacă ar fi vrut, dregătorul șovăielnic împreună cu mulțimea poporului ar fi putut să fie înghițiți de vii de pământ, așa cum a fost odinioară Core, Datan și Abiram.

Priviți, Singurul Fiu al lui Dumnezeu, Preaiubitul cerului și Domnul pământului stă acolo și poartă pe cap o cunună îngrozitoare, fiind totodată rănit în trup și în suflet – sufletul rănit prin batjocură iar trupul prin durerile chinuitoare! Fața lui de Rege a fost acoperită cu sânge și răni, și totuși această față nobilă și scumpă a strălucit odinioară tuturor oamenilor și ea purta și acum expresia Emanuel, Dumnezeu cu noi. Gândiți-vă la toate acestea și veți privi cu ochii luminați și cu inimi iubitoare spre El și veți fi în stare să aveți o părtășie mai intimă cu El în suferințele Sale. Gândiți-vă de unde a venit și veți fi mai mult uimiți, că El S-a coborât așa de adânc. Gândiți-vă ce a fost și vă va deveni mult mai minunat faptul că El a devenit Loctiitorul nostru.

Să intrăm acum în camera de gardă și să privim pe Mântuitorul nostru, care poartă cununa de spini. Nu vreau să vă rețin mult timp atenția cu presupuneri referitoare la felul spinilor. Potrivit afirmațiilor rabinilor și botaniștilor se pare că în Palestina au fost 20 până la 25 de feluri de spini. Diverși comentatori, potrivit părerii lor proprii, sau fanteziei lor, au luat una sau alta din aceste plante ca model. Dar de ce să alegem numai un fel de spini dintr-o mulțime așa de mare? Domnul nu a purtat numai o durere, ci toate durerile. De aceea poate fi oricare dintre spini. Incertitudinea cu privire la felul spinilor conține o învățătură pentru noi. Se poate ca în acea cunună de spini să fi fost împlețiți mai multe feluri de spini. În orice caz pământul a fost prin

păcat așa de mult acoperit cu spini și pălămidă, că nu a fost greu să se găsească materialul, tot așa cum nu lipseau suferințele care Îl loveau în fiecare dimineață și care L-au făcut să sufere toate zilele vieții Sale.

Probabil că soldații au folosit ramuri mlădioase de salcâm, numit și sitim, acel lemn care nu putrezește, din care erau făcute mesele și vasele din Locul preasfânt. Dacă a fost așa, atunci întrebuintărea lui avea o importanță deosebită. Dar s-ar putea să fi fost – așa cum presupun în general vechii comentatori – planta „Spina Christi“, spinii lui Hristos, căci aceasta are mulți țepi mici și ascuțiți, iar din frunzele verzi ale acesteia se împleteau cununi cu care erau încununăți generalii și împărații după o bătălie. Dar nu vrem să intrăm în detaliu în privința aceasta. Era o cunună de spini care a pătruns în capul Lui și care I-a pricinuit atât dureri cât și batjocură, și aceasta ne este de ajuns.

Întrebarea noastră este: „Ce vedem noi atunci când ochii noștri privesc la Isus Hristos încoronat cu o cunună de spini?“ Sunt șase lucruri care îmi atrag atenția în mod deosebit. Dacă acum voi ridica perdeaua, vă rog să priviți împreună cu mine la El. Fie ca Duhul Sfânt să-Și reverse lumina Sa divină și să lumineze scena care stă înaintea sufletelor noastre cuprinse de uimire.

Primul lucru pe care un observator superficial îl remarcă, înainte de a privi mai adânc decât la suprafață, este PRIVELIȘTEA DE DEPLÂNS.

Hristos cel plin de noblețe, plin de dragoste și gingășie, este tratat aici cu batjocură și dispreț. Prințul vieții și al slavei devine ținta bătăilor de joc a soldaților brutali. Priviți Crinul aflat între spini, Curăția care se înalță în mijlocul păcatului potrivit. Priviți Mielul de jertfă care S-a prins în tufiș și este ținut strâns acolo; El servește ca jertfă în locul nostru, ca să împlinească simbolul berbecului din vechime care era încurcat cu coarnele în tufiș și care a fost jertfit de Avraam în locul lui Isaac (Geneza 22, 13). În această scenă de deplâns sunt în mod deosebit trei lucruri de observat.

Aici triumfă puterea legiunilor romane asupra smereniei și slăbiciunii lui Hristos. Atunci când au condus pe Isus în camera de gardă aceștia au crezut că El este cu totul sub stăpânirea lor iar pretențiile Lui la titlul de împărat sunt așa de ridicole că ele nu pot fi altceva decât subiectul batjocurilor. El era îmbrăcat simplu, căci purta hainele de lucru ale unui țăran – cum putea să aibă pretenția să poarte haine de purpură? El era liniștit – putea El să fie Omul care să incite poporul la răscoală? Era plin de răni și de lovituri, venit de curând de la biciuirea suferită din partea călăilor – putea El să fie Viteazul care să înflăcăreze entuziasmul unei armate și să distrugă vechea Romă? Părea să li se ofere o desfătare deosebită, și așa cum animalele sălbatice își fac jocul cu prada lor, tot așa făceau și ei. Vă garantez că soldații au făcut multe glume pe seama Lui iar batjocurile răsunau în mijlocul lor.

Priviți însă la fața Lui – ce blând arată El! Cu totul altfel decât expresia feței plină de mândrie a tiranilor! Soldaților cruzi li se părea un lucru natural să se distreze pe seama dreptului Său de a fi Împărat. El era smerit ca un copil și gingaș ca o femeie. Demnitatea Lui consta în suportarea în tăcere și în liniște a ceea ce I Se făcea. Nu era însă o demnitate a cărei putere o puteau recunoaște acești barbari și de aceea L-au acoperit cu dispreț. Să nu uităm că Domnul din pricina noastră a luat această stare de smerenie: pentru noi a devenit un Miel, pentru noi a renunțat la slava Sa.

De aceea este cu atât mai dureros pentru noi, cu cât vedem că smerirea Sa de bună-voie a trebuit să devină subiectul atâtor batjocuri și disprețuri, cu toate că ea merita cea mai mare onoare. El se smerește, pentru ca să ne mântuiască pe noi, și este batjocorit în timp ce face aceasta. El părăsește tronul pentru a ne ridica pe noi, dar în timp ce se pleacă spre noi plin de îndurare, ca răsplată are parte de hohote de râs batjocoritoare din partea lumii păcătoase. Ah, a fost vreodată dragostea tratată într-un chip așa de lipsit de dragoste? Cu certitudine cruzimea, cu

care a fost tratată cea mai mare dragoste, a fost echivalentă cu onoarea pe care ea a meritat-o! Așa de suciți sunt fiii oamenilor!

Soldații nu numai că s-au distrat pe seama smereniei Lui, ci ei batjocoreau pretenția Lui de a fi Împărat. „Ha, Acesta este Împăratul?“, au spus probabil. „Acest țăran sărman cu siguranță Își revendică o cunună potrivit unei obișnuințe iudaice ciudate. Este acesta Fiul lui David? Când va ajunge El Cezar și Își va trimite oștirea pe mare, va înființa un oraș și va governa în Roma? Va transforma acest Iudeu, acest țăran, visurile iudeilor în realitate și va domni El peste toată omenirea?“ Cât de mult se distrează ei pe seama acestei idei! Noi însă nu ne mirăm de aceasta, căci ei nu puteau să recunoască adevărata Lui slavă.

Dar, dragii mei, spun apăsător: El era un Împărat, în sensul cel mai deplin al Cuvântului. Dacă nu ar fi fost Împărat, atunci ar fi meritat batjocura, fiind un înșelător, dar atunci nu ar fi simțit-o așa de dureroasă. Dar deoarece El era cu adevărat și în realitate un Împărat, fiecare cuvânt trebuie să fi fost pentru sufletul Lui de Rege un spin și fiecare silabă trebuie să fi rănit adânc duhul Lui de Rege. Când sunt descoperite pretențiile unui înșelător și sunt batjocorite, el însuși trebuie să știe că merită batjocura de care are parte – ce ar putea el să spună împotriva! Când însă adevăratului Moștenitor al tuturor bunurilor cerești și pământești Îi sunt contestate drepturile și El Însuși este batjocorit – atunci inima Lui este rănită, batjocura și acuzațiile Îl umplu de durere. Nu este trist, că Fiul lui Dumnezeu, Preamăritul și singurul Domnitor a fost tratat în chip așa de rușinos?

Dar nu s-a rămas la simpla batjocorire ci *cruzimea* a adăugat și dureri jignirii. Dacă chinătorii ar fi vrut numai să-L batjocorească, probabil ar fi făcut o cunună de paie. Dar ei voiau să-I pricinuiască și dureri, și de aceea au făcut o cunună de spini. Vă rog, priviți-L cum suferă în mâinile lor! Ei L-au biciuit, până când probabil în afara capului Lui nu era niciun loc pe trupul Lui, care să nu sângereze sub loviturile lor – și acum trebuia și acest Cap sfânt să suferă. Ah, tot capul nostru era bolnav, toată inima ne era sfâșiată (compară cu Isaia 1,5) și astfel El în pedeapsa Lui a trebuit să se facă în totul una cu fărădelegile noastre!

Nicio parte a ființei noastre umane nu a fost fără păcat, de aceea nicio parte a persoanei Sale umane nu a trebuit să rămână fără durere. Dacă noi am fi scăpat de unele fărădelegi, probabil că și El ar fi fost cruțat de anumite dureri. Dar deoarece noi am purtat haina murdară a păcatului, care ne acoperea din cap și până în picioare, tot așa și El a trebuit să poarte de la cununa capului Său și până la talpa piciorului haina rușinii și disprețului.

Dragii mei, când vorbesc despre suferințele Domnului meu, mi se pare că limba îmi este legată. Eu pot să mă gândesc la ele, pot să mi le imaginez, pot să mă așez și să plâng de ele, dar nu știu cum să le descriu altora. Ați cunoscut vreodată o peniță sau o pensulă, care a putut s-o facă? Un Michelangelo sau un Rafael s-au îngrozit să picteze acest tablou, și limba unui arhanghel probabil ar paraliza, dacă ar încerca să cânte despre durerile Aceluia care din pricina păcatelor noastre a fost acoperit cu batjocură. De aceea vă rog să vă gândiți mai mult la aceasta, decât să ascultați, și să priviți pe Domnul mai mult cu ochii voștri plini de dragoste, decât să urmăriți cuvintele mele. Eu nu pot decât să schițez tabloul, ca și cum cu cărbunele aș trasa conturul schizei. Trebuie să vă las pe voi să alegeți culoarea potrivită și apoi să vă așezați și să studiați tabloul – dar și vouă vă va reuși tot așa de puțin ca și mie. Ne vom putea scufunda, dar nu vom putea pătrunde aceste adâncimi de durere și batjocură. Ne vom putea cățăra, dar acest munte de dureri amare lovit de furtună este mult deasupra noastră.

Dacă vom da la o parte perdeaua dinaintea acestei scene zguduitoare, văd aici a ATENȚIONARE SERIOASĂ, care ne vorbește blând și mișcător din această tragedie.

Mă întrebați, despre ce atenționare este vorba? Este atenționarea, niciodată să nu facem aceeași crimă, pe care au făcut-o soldații. „Aceeși?“, întrebați voi. „Dar noi nu vom împleni niciodată o

cunună de spini pentru acest Cap blând!“ Mă rog, ca niciodată să nu o faceți, dar sunt mulți care au făcut-o și încă o mai fac.

Aceia, care ca și soldații nesocotesc revendicările lui Hristos se fac vinovați de aceeași crimă. Cât de preocupați sunt învățații lumii acesteia – tocmai în aceste timpuri – să adune spini și să-i împletească, ca să chinuie pe Unsul lui Dumnezeu. Unii dintre ei strigă: „Da, El a fost un om bun, dar nu a fost Fiul lui Dumnezeu.“ Alții contestă chiar și supremația măreției Lui în viață și în învățătură. Ei critică meschin și neîntemeiat desăvârșirea Lui și văd greșeli acolo unde nu sunt. Niciodată nu sunt mai fericiți, ca atunci când pot să pună la îndoială caracterul Său. Probabil că aici vorbesc cuiva care mărturisește public necredința sa, unui sceptic cu privire la persoana și învățătura Mântuitorului. Eu îl acuz, că el încununează pe Hristos cu spini, când mereu inventează acuzații amare împotriva Domnului Isus și rostește batjocuri împotriva Lui și împotriva poporului Său. Dacă nu recunoști drepturile Lui și le batjocorești înaintea tuturor oamenilor, atunci tu repeți scena dinaintea noastră. Sunt oameni care folosesc toată inteligența și toată iscusința lor numai ca să găsească contradicții în istorisirile Evangheliei sau să descopere diferențe între presupusele lor cercetări științifice și afirmațiile Cuvântului lui Dumnezeu. Foarte des și-au rănit mâinile, atunci când au vrut să împletească cununi de spini pentru El, și mă tem că unii din ei vor trebui să zacă pe un pat de spini, când vor fi aproape de moarte – ca urmare a îngâmării lor cu cercetările științifice referitoare la tufişuri de spini, cu care ei voiau să chinuie pe Domnul, care iubește așa de mult oamenii. Ei pot să fie bucuroși, dacă nu vor trebui să stea veșnic pe ceva mai rău decât spini, atunci când Hristos va veni să-i judece, să-i condamne și din cauza tuturor păcatelor lor față de El să-i arunce în iazul de foc.

O, dacă ar înceta cu această acțiune rea, nefolositoare, să împletească cununi de spini pentru El, Cel care este singura speranță a omenirii și a Cărui învățătură sfântă este singura stea care iluminează noaptea întunecată a deprimării umane și conduce pe omul muritor în portul păcii! Și pentru binefacerile temporale ale creștinismului ar trebui bunul Domn Isus să fie tratat cu respect: El a liberat pe sclavi și a ridicat din țărână pe cei doborâți la pământ. Evanghelia Lui este o scrisoare pentru libertate, biciul tiranilor și moartea preoților. Răspândiți-o, și prin aceasta veți răspândi pace, libertate, ordine, dragoste și bucurie! El este marele filantrop, cel mai credincios Prieten al omului. De ce vă ridicați atunci împotriva Lui, voi care vorbiți despre progres și iluminare? Dacă oamenii L-ar cunoaște, atunci L-ar încununa cu diademele dragostei pline de respect, care sunt mai de preț decât perlele Indiei. Căci domnia Lui va instaura timpul de aur, și chiar acum atenuază asprimea prezentului, așa cum a înlăturat suferința trecutului. Această critică și cântire este o afacere rea, și eu rog pe aceia, care sunt încurcați în ea, să înceteze cu eforturile lor lipsite de noblețe, deoarece ele sunt nedemne de ființele inteligente și dăunătoare pentru sufletul lor nemuritor.

Domnul mai este încununat cu spini și în alt fel, și anume *printr-o mărturisire simulată*, că Îi aparțin. Soldații au așezat o cunună de spini pe capul lui Hristos, dar prin aceasta nu au vrut să spună că El este împărat. Ei i-au pus un sceptru în mână; dar nu era un baston stabil din fildeș, care demonstra adevărata putere, ci numai o trestie slabă, fragilă. Prin aceasta ne amintesc, că Hristos este batjocorit prin mărturisitori nesinceri.

O, voi, care nu-L iubiți din toată inima, voi sunteți cei care-L batjocoriți! Dar voi spuneți: „Ce am făcut greșit, că L-am încununat? Nu m-am alăturat eu bisericii? Nu am mărturisit eu că sunt credincios?“ Dar dacă aceasta nu corespunde cu starea inimii voastre, atunci L-ați încununat cu spini. Dacă nu I-ați dat toată inima, atunci cu cea mai îngrozitoare batjocură I-ați pus în mână o trestie ca sceptru! Evlavia voastră Îl batjocorește. Mărturia voastră falsă Îl batjocorește. Cine va cerut din mâna voastră, ca să călcați curțile Lui din față? Îl supărați la Masa Sa, Îl supărați pe genunchi! Cum puteți spune, că Îl iubiți, când inima voastră nu este cu El? Dacă niciodată nu ați crezut în El, niciodată nu v-ați căit de păcatele voastre, niciodată nu ați împlinit poruncile Lui, dacă nu I-ați fi permis să fie atât Domn cât și Împărat în viața voastră zilnică, atunci vă cer să renunțați la mărturisirea voastră. Dacă El este Dumnezeu, atunci slujiți-I! Dacă este Împărat, ascultați de El! Dacă nu este nici Domn, nici Împărat, atunci nu mărturisiți că sunteți creștini!

Fiți sinceri și nu aduceți nicio cunună, dacă nu-L recunoașteți ca Împărat! La ce folosește că Îl înjosiți din nou printr-un creștinism cu numele, prin adorare teatrală și o slujire simulată? O, voi fățarnicilor, gândiți-vă la căile voastre, căci altfel Domnul, pe care voi Îl provocați, Se va debarasa deodată de dușmanii Lui!

Dar și aceia, cu motive sincere, într-o oarecare măsură pot face la fel, dacă prin lipsa de veghere *trăiesc în așa fel că dezonorează mărturisirea lor*. În privința aceasta doresc să cer fiecăruia din voi să se recunoască vinovat. Căci ori de câte ori lucrăm după firea noastră, încununăm capul Mântuitorului cu spini. Cine dintre noi nu a făcut aceasta? Cap scump, de pe care fiecare păr este mai scump decât aurul cel mai curat, când Ți-am dat inimile am gândit că Te vom glorifica permanent și am gândit că viața noastră întreagă va fi un Psalm lung, o cântare de laudă și o omagiere! Dar, vai, cât de în urmă am rămas de idealul nostru! Cât de des Te-am întristat prin spiniile păcatelor noastre! Cât de des ne-am lăsat copleșiți de mânie, așa că am vorbit necugetat, sau am devenit lumești și ne-am bucurat de ceea ce Tu detești, sau am cedat patimilor și poftelor noastre! Preocupările noastre de nimic și nebuniile noastre, uituceala noastră, neglijențele noastre și vinovăția noastră au pus pe capul Tău o cunună de dezonorare, și noi tremurăm la gândul că am făcut aceasta.

O inimi și mâini brutale, care L-ați maltratat în felul acesta pe Preaiubitul, în loc să-L glorificați, cum ar fi trebuit noi să ne ostenim zilnic! Vorbesc acelora care au decăzut, al căror păcat neacoperit a dezonorat crucea lui Hristos?

Mă tem, că trebuie să mă adresez unora, despre care a fost cunoscut, că ei trăiesc, dar care acum sunt numărați în rândul acelora care sunt morți în păcatele lor. Cu adevărat, dacă ar fi fost în voi numai o scânteie de har, ceea ce vă spun acum ar trebui să vă nimerească și să lucreze ca sarea pe o rană deschisă, așa fel ca sufletul vostru să fie mișcat în adâncul vostru. Nu vă țiuie urechile, când vă prezint foarte conștient lipsa voastră de statornicie, care a împletit o cunună de spini pentru capul Mântuitorului? Aceasta este sigur așa, căci voi ați deschis gura hulitorilor, ați făcut pe critici să-L batjocorească, ați întristat poporul lui Dumnezeu și ați făcut pe mulți să greșească. Oamenii păcătoși au pus greșelile voastre înaintea ușii Mântuitorului nevinovat și au zis: „Aceasta este religia Ta!“ Ați cultivat spini, dar El a trebuit să-i poarte. Voi numiți greșeala voastră lipsă de statornicie, necredincioșii însă o privesc ca roadă a creștinismului și condamnă Vița din cauza strugurilor voștri acri. Ei reproșează lui Isus cel sfânt greșelile urmașilor Lui păcătoși.

Dragi prieteni, nu are fiecare din noi motiv să se verifice singur? Dacă facem aceasta, atunci să venim împreună cu femeia păcătoasă întristată și iubitoare și să spălăm cu lacrimi de căință picioarele scumpe ale Mântuitorului, deoarece noi l-am încununat capul cu o cunună de spini. Așa stă înaintea noastră Domnul și Stăpânul nostru încununat cu spini, ca o priveliște zguduitoare, și ne prezintă o atenționare severă.

Dacă ridicăm din nou perdeaua, vedem în persoana chinuită și batjocorită a Domnului nostru o PERSEVERENȚĂ TRIUMFĂTOARE. El nu putea să fie învins, ci chiar în ceasul celei mai adânci batjocuri El a fost biruitor.

În aceste clipe El a purtat ca *Locțiitor durerile*, care de aceea i-au fost pricinuite, pentru că El a luat locul nostru, și El nu a ezitat să le poarte. Noi suntem păcătoși și plata păcatului este durerea și moartea. De aceea El a luat pedeapsa asupra Sa, pentru ca noi să avem pace. În aceste clipe El a trăit ceea ce trebuia să trăim noi. El a băut paharul care a pregătit pentru noi neprihănirea.

S-a dat El înapoi? O, nu! Când El pentru prima dată a trebuit să bea din paharul amestecat cu vermur și fiere, El l-a pus pe buze, și înghițitura a părut pentru o clipă să facă chiar pe duhul Său puternic să se clatine. Sufletul Lui a fost adânc întristat până la moarte. Era ca și ieșit din minți și

printr-o luptă lăuntrică era aruncat încoace și încolo. »Tatăl Meu, dacă este cu putință, să treacă de la Mine paharul acesta!», S-a rugat El de trei ori, în timp ce fiecare parte a omenescului era câmpul de luptă al legiunilor de chinuri ale sufletului. Din fiecare por ieșea sufletul, ca să se descarce de suferința explodândă, în timp ce tot corpul lui era plin de sudoare amestecată cu sânge. După această luptă îngrozitoare puterea dragostei a devenit stăpână pe slăbiciunea existenței umane. El nu S-a dat nicidecum înapoi dinaintea paharului, ci l-a pus la gură și a băut din el până s-a golit. Acum paharul mâniei era gol, și din vinul îngrozitor al mâniei lui Dumnezeu nu se mai poate găsi nicio urmă în el. Pentru toată veșnicia Domnul a golit cu o „înghițitură de dragoste“ puternică, pentru tot poporul Său, paharul stricăciunii. »Cine-i va condamna? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi«, citim în Romani 8,34. Și în Romani 8,1,4 se spune: »Acum deci nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus ... care umblăm nu potrivit firii păcătoase, ci potrivit Duhului.«

Când a trebuit să suporte batjocura dureroasă, pe care o descrie textul nostru, răbdarea Lui a atins cu adevărat un nivel înalt. Cu toate acestea nu a descurajat și nu a dat înapoi de la hotărârea Lui. Ceea ce Și-a propus, a vrut să și facă. Priviți la El și descoperiți o minune: suportarea răbdătoare a suferințelor, care ar fi dus lumea în iad, dacă El nu ar fi murit în locul nostru!

Pe lângă batjocură și suferința cu care L-a lovit Dumnezeu, căci așa se cuvenea pentru păcate, a îndurat peste măsură răutatea prin ura oamenilor. De ce au trebuit oamenii la răstignirea Lui să îndrepte asupra Lui toată batjocura și toată cruzimea lor? Nu era destul că trebuia să moară? Era o desfătare pentru inima lor rece, de fier, să chinuie sentimentele Lui cele mai gingașe? De ce aceste invenții pentru mărirea suferinței Lui?

Dacă cineva dintre noi ar fi fost așa de batjocorit, cât de mult ne-am fi necăjit din această cauză! Nu este nimeni aici, bărbat sau femeie, care sub astfel de umiliri ar putea să stea liniștit. Isus însă a făcut-o cu o răbdare desăvârșită și cu un adevărat calm împărătesc. Model glorios al răbdării, Te adorăm, căci vedem că răutatea nu a putut să biruie dragostea Ta atotputernică! Durerile, pe care Mântuitorul le-a suferit în timpul biciuirii, au apăsător greu asupra Lui, însă noi nu citim nimic nici despre lacrimi și nici despre suspine, și cu atât mai puțin despre acuzații mânioase sau amenințări de răzbunare. El nu caută compasiunea lor și nu se roagă pentru cruce. El nu întreabă pentru ce ei Îl maltratează în felul acesta și Îl batjocoresc. Martor neînfricat! Martir viteaz! Tu suferi îngrozitor și cu toate acestea înduri toate acestea liniștit și în tăcere! O statură desăvârșită ca a Sa, pe care a primit-o corpul omenesc fără păcat, trebuie să fi fost capabilă să suporte chinuri pe care corpul nostru slăbit prin păcat nu ar putea să le îndure. Curăția Lui desăvârșită a simțit un dezgust la glumele lor grosolane, pe care sufletul nostru împietrit nu-l poate evalua – și cu toate acestea Isus a suportat toate, așa cum numai Fiul lui Dumnezeu putea să suporte. Ei ar fi putut să așeze asupra Lui o povară și mai mare – El ar fi arătat și mai multă perseverență și ar fi suportat toate, dar El nu ar fi descurajat și nu ar fi dat înapoi.

Îndrăznesc să rostesc presupunerea, că tabloul răbdării, pe care l-a oferit Domnul nostru preaslăvit, era așa de impresionant, că probabil a mișcat chiar și pe unii din soldați. V-ați întrebat vreodată, cum a aflat evanghelistul Matei despre toată batjocura? El nu a fost de față. Și Marcu relatează despre aceasta, dar și el ar fi fost puțin tolerat în camera de gardă. Pretorianii erau mult prea mândri și aspri, ca să tolereze iudei în camera lor de gardă, ca să nu mai vorbim despre uceniciei lui Isus. Deci deoarece în afară de legionari nimeni nu putea să fie acolo, se întreabă pe drept: „Cine a povestit aceste întâmplări?“ Trebuie să fi fost un martor ocular. Nu putea să fie acel sutaș, care, așa cum se relatează la sfârșitul capitolului nostru, a spus: »Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!« (Marcu 15,39) Nu ar fi putut acele scene din camera de gardă și moartea Domnului să-l conducă la această concluzie? Nu știm, dar un lucru este clar: istoria trebuie să fi fost relatată de un martor ocular, și în afară de aceasta, de unul care a avut compasiune cu Cel suferind, căci pentru mine nu pare să fie o descriere a unui observator indiferent. Nu m-aș mira, mai degrabă aș afirma, că fața desfigurată și totuși așa de răbdătoare a

Domnului nostru a fost o așa predică, că cel puțin unul din observatori a recunoscut puterea tainică a Lui – a recunoscut că o astfel de răbdare era mai mult decât omenească și Mântuitorul încununat cu spini a fost primit de aci înainte ca Mântuitorul și Împărat al său.

Un lucru știu sigur: dacă vrem să câștigăm inimile oamenilor pentru Hristos, trebuie ca și noi să fim răbdători. Când ne batjocoresc și ne prigonesc și noi putem suporta fără să cântim și fără să avem sentimente de răzbunare, prin aceasta vom exercita o influență, pe care și cel mai brutal o va simți și își va preda inima.

Dacă din nou dăm perdeaua la o parte, vedem în al patrulea rând în persoana Martirului triumfător, așa gândesc eu, un **MEDICAMENT SFÂNT**. Eu pot numai să indic bolile, pe care ea le va vindeca. Acești spini pătați cu sânge sunt plante cu renume, care sunt foarte valoroase în chirurgia cerească, dacă sunt folosite așa cum trebuie. Luați numai un spin din această cunună și folosiți-l ca lansetă, și el va face să curgă sângele fierbinte al patimilor și va coborî febra celor mândri.

El este un *medicament* minunat *împotriva unei umflături a păcatului* și a abceselor dureroase ale păcatului. Cine privește la Isus, cum este încununat cu spini, aceluia îi va fi groază să se uite la sine însuși, sau se va privi cu lacrimi de căință. Pune acest spin pe piept, el va face pe om să cânte. Nu va fi însă un cântec de laudă de sine, ci va fi melodia unei porumbețe, care dorește după perechea ei. Ghedeon a învățat pe oamenii din Sucot cu spini (Judecători 8,4-16), dar lecțiile nu au fost așa de vindecătoare cum sunt spiniile lui Isus.

Medicamentul sfânt, pe care ni-l oferă Medicul cel bun în cununa Sa de spini, are *eficacitate mare* și ne întărește, ca noi să suportăm fără descurajare rușinea sau pierderea, pe care ni le-ar putea aduce lucrarea pentru El.

Când începi să slujești lui Dumnezeu, și din pricina Lui de ostenești să fi folositor semenilor tăi, nu te aștepta la răsplată de la oameni, ci numai la înțelegere greșită din partea lor, la bănuieli și batjocuri. În mod obișnuit despre oamenii cei mai buni din lume se vorbește cel mai rău. O lume rea nu poate vorbi de bine despre o viață temătoare de Dumnezeu. Fructul dulce este cel mai des expus ciugulitului păsărilor, muntele, care este cel mai aproape de cer, este cel mai expus furtunilor, caracterul cel mai plin de dragoste este cel mai frecvent atacat. Oamenii, pe care vreți să-i aduceți la credință, nu vă vor mulțumi pentru osteneala voastră, ci vă vor acuza pentru că vă amestecați în treburile lor. Dacă voi îi veți muștra pentru păcatele lor, deseori vă vor privi rău din cauza muștrărilor voastre și dacă îi veți invita să vină la Isus, vor trata cu ușurătate invitația voastră.

Sunteți pregătiți pentru aceasta? Dacă nu, atunci »uitați-vă bine la Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre« (Evrei 12,3). Dacă vă reușește să aduceți mulți oameni la Hristos, atunci să nu vă așteptați la considerație din partea oamenilor. Mai de grabă vă vor reproșa că sunteți egoiști, că alergați după recunoștință sau alte lucruri asemănătoare. Veți fi greșit prezentați de lumea păcătoasă, ca mincinoși, și făcuți de răs. Este foarte probabil că cununa pe care o dobândiți în lumea aceasta în lucrarea pentru Dumnezeu va conține mai mulți spini decât pietre prețioase. Când vă vor pune-o pe cap, rugați-vă să primiți harul s-o purtați cu bucurie și să considerați cea mai mare bucurie să fiți asemenea Domnului vostru. Ziceți în inima voastră: „În această batjocură nu simt nicio batjocură. Oamenii pot spune lucruri rele despre mine, dar nu mă rușinez. Pot să mă dezonorizeze, dar eu nu sunt dezonorat. Pot să mă disprețuiască, dar eu nu sunt de disprețuit.“ Domnul casei a fost numit Beelzebul și scuipat și lumea nu poate să facă ceva mai rău tovarășilor Lui. De aceea batjocorim batjocura lor. În felul acesta prin răbdarea Nazarineanului disprețuit suntem încurajați la răbdare.

Cununa de spini este un *medicament împotriva nemulțumirii și suferinței*. Când avem dureri corporale suntem înclinați să ne văităm și să ne plângem. Când ne gândim la Isus cu cununa de spini, amuțesc astfel de plângeri, deoarece drumul Său a fost mult mai aspru și mai întunecat. De rușine nu îndrăznim că comparăm dificultățile noastre cu suferințele Lui. Când privim la marele nostru Model, care a fost făcut desăvârșit prin suferințe, la picioarele Lui învățăm răbdarea liniștită.

Cununa de spini este un *mijloc împotriva grijilor*. Noi am purta cu bucurie o haină pe care o face Domnul nostru pentru noi. Este însă o mare nebunie să împletim pentru noi înșine cununi de spini nefolositoare. Și totuși cunosc oameni – credincioși adevărați, după cum sper -, care se ostenesc mult ca să-și pregătească neplăceri și se forțează să mărească lucrarea lor. Se grăbesc să devină bogați, se îndurerează și lucrează din greu, se căznesc și se chinuie să se încarce cu povara bogăției. Se rănesc, ca să poată purta cununa de spini a mării pământești. Noi putem să facem în multe feluri nuiiele pentru spatele nostru propriu. Cunosc mame, care își fac cununi de spini din copiii lor, pe care nu i-au putut face să cunoască pe Dumnezeu, care se chinuie cu grijile familiei, în timp ce trebuiau să se bucure în Dumnezeu. Cunosc altele, care își fac cununi de spini din temeri proaste, pentru care nu există nici un motiv. Ele par însă să dorească mult să se mâhnească și să se înțepe cu spini.

O, tu creștin credincios, spune-ți: „Domnul meu a purtat cununa mea de spini pentru mine – de ce s-o mai port eu?“ El a luat necazul nostru asupra Sa, pentru ca noi să fim un popor fericit și să putem urma porunca: »Nu vă îngrijorați deci pentru ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși« (Matei 6,34). Cununa bunătății de dragoste și a harului gingaș ne aparține, și noi o purtăm, dacă aruncăm toate grijile noastre asupra Lui, căci El îngrijește de noi.

Cununa de spini a Mântuitorului nostru *ne vindecă de dorința după slava deșartă a lumii*. Ea face să pălească tot fastul și toată slava omenească, până când ele se transformă în fum. Dacă am putea să luăm aici cununa întreită a papei sau diademele împărătești ale Germaniei sau drepturile de suveranitate care aduc foloase materiale ale țarului întregii Rusii – ce ar fi toate acestea în comparație cu cununa de spini a lui Isus! Să așezăm pe tron unul din cei mari ai lumii și vom vedea cât de mic arată când Isus stă lângă el! Ce este împărătesc la el, dacă este în stare să impună impozit oamenilor și să trăiască din munca lor aspră, și pe lângă aceasta să dea puțin înapoi? Cu adevărat împărătesc este când noi îi obligăm pe toți să mulțumească pentru dragostea noastră dezinteresată și noi suntem izvorul binecuvântării pentru ei. Ah, strălucirea din aurul vostru și sclipirea bijuteriilor voastre și toată frumusețea din catrafusele voastre dispăre, dacă veți ajunge să cunoașteți că nicio purpură împărătească nu se aseamănă cu slava sângelui Său și nici o piatră prețioasă nu va putea absorbi valoarea spinilor Săi! Dacă ochiul iluminat a recunoscut frumusețea de neîntrecut a Mântuitorului muribund, atunci show-ul și paradele nu mai au nicio atracție pentru el.

Cine mai aleargă după satisfacții pământești, dacă a văzut pe Domnul Isus? Dacă El poartă o cunună de spini, să dorim noi o cunună de lauri? Chiar și cel mai viteaz cavaler, care la intrarea lui în Ierusalim a fost ales ca împărat, are destulă demnitate să spună: „Eu nu voi purta nicio cunună de aur în orașul în care Mântuitorul meu a purtat o cunună de spini.“ De ce să dorim ca și soldații răsfățați să avem toate pentru comoditatea și confortul nostru? De ce să ne odihnim pe sofa, pe când Mântuitorul nostru a atârnat pe cruce? De ce aceste haine moi, în timp ce El a fost gol? Pentru ce acest tot lux, în timp ce El a fost tratat așa de barbar? În felul acesta cununa de spini ne vindecă imediat de slava deșartă a lumii și de dragostea noastră egoistă pentru comoditate. Trubadurii lumii pot să strige: „Hei, tu, prietene, vino și încununează-mă cu boboci de trandafir!“ Dar această voce, care momește, nu este pentru noi! Ținând seama de Omul durerii, nici bucuria firii pământești și nici lăudăroșia vieții nu pot avea nicio atracție pentru noi. Se cuvine pentru noi să suferim și să lucrăm, până când Împăratul ne cheamă să intrăm în odihna Lui.

În al cincilea rând vreau să spun că noi găsim înaintea noastră o ÎNCUNUNARE SIMBOLICĂ. Scuzați-mă pentru multele subîmpărțiri! Încununarea lui Hristos cu spini a fost o acțiune simbolică cu sens adânc, căci cununa a fost pentru El în primul rând o **cunună de biruitor**.

Hristos a luptat împotriva păcatului începând din ziua când în pustie a stat înaintea păcatului și până în momentul când a intrat în palatul lui Pilat – și El l-a biruit. Ca dovadă că El a obținut victoria, Îl vedeți purtând cununa păcatului ca trofeu. Ce era cununa păcatului? Spini! Ei corespundeau blestemului: »Spini și pălămidă să rodească.« Acest blestem era încununarea păcatului, și acum Domnul le-a luat cununa și Și-a pus-o pe cap. El a jefuit păcatul de toate distincțiile lui și El Însuși le poartă, minunat Viteaz biruitor! Preamărit să fi! Și dacă spun că spini reprezintă un zid? Paradisul a fost împrejmuț cu un gard viu de spini, care erau așa de ascuțiți, că nimeni nu putea pătrunde. Dar biruitorul nostru a fost primul care a sărit peste fortificația de spini deși și a purtat steagul însângerat al crucii sale în centrul aceluia Eden nou mai bun, pe care El l-a câștigat astfel pentru noi și care niciodată nu se va mai pierde.

Domnul Isus poartă „cununa zidului“, ceea ce arată, că El a deschis Paradisul. El a purtat cununa unui luptător, căci El a luptat, dar nu cu carnea și sângele, ci cu căpeteniile și puterile – și El a învins pe dușmanul Său. El a purtat cununa unui concurent în alergări, căci El a alergat împreună cu cei puternici și i-a lăsat pe toți înapoia Sa. El era aproape să-Și termine alergarea, mai avea numai câțiva pași până la țintă. Aici ni se oferă un câmp deosebit pentru un studiu mai vast. Dar ca să nu deviem prea mult, trebuie acum să ne oprim.

Cu toată rușinea, care se intenționa să se facă cu cununa de spini, ea era *o cunună cu slavă foarte mare*. Vedem în Isus pe monarhul peste ținuturile suferinței, Capul peste zecile de mii de suferinzi. Nu spune: „Eu sunt unul care îndur multe.“ Ce sunt suferințele noastre în comparație cu ale Sale! Când un poet a stat pe Palatin (una din cele șapte movile ale Romei, pe care cezarii romani și-au construit palatele) și s-a gândit la decăderea îngrozitoare a Romei, a strigat: „Ce sunt nevoile și suferințele noastre?“ Tot așa întreb și eu: „Ce este necazul nostru neînsemnat în comparație cu întristarea fără margini a lui Emanuel?“ Fie ca noi să ținem sub control suferința neînsemnată din pieptul nostru îngrădit!

Isus este și prințul martirilor. El conduce avangarda armatei nobile a martorilor suferinzi și mărturisitorilor adevărului. Chiar dacă ei ar muri pe rug, ar putezi în temnițele îngrozitoare sau vor fi aruncați animalelor sălbatice, niciunul din ei nu își revendică primul rang. Dar Martorul credincios și adevărat cu cununa de spini și cu crucea îi conduce pe toți. Probabil că noi nu vom avea soarta să fim socotiți în rândul cetii sublime, dar dacă există vreo onoare, pentru care noi pe drept putem să invidiem pe martorii credinței din timpurile de demult, atunci aceasta este aceea, că ei s-au născut în acele zile ale martirilor viteji, când cununa însângerată era aproape de apucat de către oameni. Noi suntem cu adevărat lași, dacă în aceste zile blânde ne rușinăm să mărturisim pe Domnul nostru, dacă ne este frică de puțină batjocură sau tremurăm la critica „înțelepților“. Să urmăm mai de grabă pe Miel, oriunde S-ar duce, și să fim mulțumiți să purtăm cununa Lui de spini, pentru ca mai târziu în împărăția Sa să vedem slava Sa.

În încheiere încă ceva: eu văd în cununa de spini un **IMBOLD PUTERNIC**. Pentru ce imbold puternic?

Mai întâi, ca *să-L iubim mai mult*. Cine poate să-L vadă cu cununa de spini, fără să nu fie atras de El! Mă gândesc, că dacă El ar veni în această dimineață în mijlocul nostru și noi am putea să-L vedem, ar lua naștere o înghesuială în jurul Lui, ca să se atingă poala hainei Lui sau ca să I se sărute picioarele. Mântuitorule, ești așa de scump pentru noi! Cel mai frumos dintre toate Numele, Mântuitorul meu și Dumnezeuul meu, ești totdeauna minunat, dar niciodată nu ești mai

plăcut ca atunci când ești acoperit cu batjocură! El este ambele: Crinul din văi și Trandafirul din Saron, frumos în desăvârșirea ființei Sale și roșu ca sângele în mărimea suferințelor Sale. Adorați-L! Glorificați-L! Preamăriți-L! Să cântăm cu voce tare: »Vrednic e Mielul!«

Această priveliște este și un *imbold spre pocăință*. Au pus păcatele noastre spini pe capul Lui? O, natura mea sărmană, decăzută, vreau să te biciuiesc, căci tu L-ai biciuit, și vreau să te fac să simți spinii, căci tu ai făcut ca El să-i poarte! Puteți să priviți întrucâtva împreună cu mine, cum Cel mai iubit este dat batjocurii, și să vă țineți strâns de păcatele care au pricinuit durerile chinuitoare? Este imposibil! Să mărturisim înaintea lui Dumnezeu cât de întristate sunt sufletele noastre, pentru că am pricinuit Mântuitorului așa de multe suferințe! Să ne rugăm apoi pentru har, ca El să împrejmuiască viața noastră cu spini, pentru ca începând din această zi păcatul să nu se mai poată apropia de noi.

M-am gândit astăzi, cât de des am văzut porumbarul crescând în gard, presărat cu mii de țepi. Dar în mijlocul tufișului am văzut cuibul gingaș al unei păsări mici. De ce micuța creatură și-a făcut locuința acolo? Deoarece spinii îi oferă protecție și o păzesc de pericole.

Când aseară m-am gândit la această situație plăcută, mi-am propus să vă cer să vă construiți cuibul în mijlocul spinilor lui Hristos. Este un loc sigur pentru păcătos. Nici satan și nici păcatul nu mai pot să vă ajungă acolo. Priviți la suferințele lui Hristos și veți vedea ispășirea păcatelor voastre! Fugiți în rănile Lui! Fugiți, voi fricoșilor, porumbei tremurând! Nu există un loc de odihnă mai sigur pentru voi! Repet: construiți-vă cuiburile sub acești spini și după ce ați făcut-o, dacă v-ați încredințat lui Isus și Îl priviți ca fiind totul, atunci veniți și încununăți-I capul Lui sfânt cu alte cununi! Ce onoare merită El? Ce este destul de bun pentru El? Dacă am putea lua toate lucrurile prețioase din toate comorile împăraților, ele nu ar fi demne să fie puse ca perină sub picioarele Lui. Dacă am putea să-I aducem toate sceptrele, toate mitrele episcopilor și cununile întreite, toate diademele și tot luxul pământului, toate împreună n-ar fi demne să fie aruncate în țărână înaintea Lui.

Cu ce să-L încununăm? Veniți, haideți să împletim cântările noastre de laudă și să le împodobim cu lacrimile noastre în loc de perle și cu dragostea noastră în loc de aur. Ele vor străluci înaintea ochilor Lui ca multe diademe, căci El iubește pocăința și El iubește credința. Haideți în dimineața aceasta să împletim o cunună din cântecele noastre de laudă și să-L încununăm ca laureat al harului! Haideți să-L înălțăm astăzi, în ziua în care ne amintim de învierea Lui! O, să ni se dea har, în inimă și apoi în viață și apoi cu gura să-L preamărim veșnic, pe Cel care pentru noi Și-a lăsat capul sfânt să fie acoperit cu ocară! Amin.